

Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) holdt sit Foredrag; jeg syntes dengang, der fremkom temmelig skarpe Klager. Det kan jo imidlertid være, han har ment, at der ikke er kommet direkte Klager fra Amtet, men hvorfor skulde der egentlig det; naar der er ansat en Sættedommer, maa vi jo formode, at Sagen ikke alene skal undersøges fra den ene, men ogsaa fra den anden Side. Hvad jeg dernæst ogsaa skal anke meget bestemt over, er dette, at man her i dette Tilfælde, hvor Folk vare samlede — ganske vist ikke i noget stort Antal, thi umiddelbart forinden vare de fleste Tusinde rejste bort med Sernbanen — anvendte Politiet ikke til det, som under almindelige Forhold er dets Opgave, nemlig at anholde Folk, som gjøre Spetakler eller støie eller i det Hele ere i Veien, men til at prygle disse Folk af med, til at sende over halvtrædindstuve Allen ud paa Bladsen for at slaa Folk. Jeg synes nok, det er en ganske besynderlig Anvendelse af Politiet, og jeg tror, det hidtil er ukjendt her i Landet saaledes at slippe Politiet ud ikke for at anholde Folk, men for at banke dem af. Det er den første Side af Sagen; den anden er den Maade, hvorpaa man har taget denne Sag siden. Det er jo soleklart, at ved den Maade, hvorpaa man har taget denne Sag bagester med Angivelse, Spioneri osv. vil man benytte Beiligheden til at bringe Befolkningen den Mening, at de politiske Møder her i Landet og den almindelige Politik ude i Befolkningen skal dirigeres ved Hjælp af Politiet; det er for mig Hovedsagen, at den Maade, hvorpaa man saaledes har taget Sagen bagester, tilskyndelende gaar ud paa at slaa den Kjendsgjerning fast, at man her i Landet kan dirigere Politik ved Hjælp af Politiet; men hvad tror man, man opnaar derved? Det, som skulde opnaas med disse Arrestationer, Angivelser, Spionerier osv., skulde jo være dette at indjage Befolkningen Skræk. Jeg tror ikke, man opnaar dette. Dertil have vi lært nok baade af Grundloven og af den Maade, hvorpaa vore politiske Modstandere behandlede dem, som kom til at begaa en politisk Forseelse. Vi have jo i Grundlovens § 74 en Løstebestemmelse, som siger: „I Misgjerningsager og Sager, der reise sig af politiske Lovovertrædelser, skulle Nævninger indføres“. Den siger altsaa, at denne Sag skal behandles ud fra et andet Synspunkt end andre almindelige Politiforseelser. Den høitærede Justitsminister lod ikke til at have Die for dette i sit Foredrag igaar; det var Sager, som skulde behandles efter ganske almindelige Regler. Hvis man tror, at man vil opnaa det, man tilsigter overfor disse Folk, som man nu har faaet

arresteret og muligvis ogsaa kan faa dom for Overtrædelser, tager man feil; det, man opnaar, er kun, at man gaar hen og gjør dem til Martyrer for Frihedens Sag. Vi have lært af den Maade, hvorpaa vore politiske Modstandere bare sig ad, da Orla Lehmann og Bille bleve straffede for politiske Forseelser. Og paa den anden Side opnaar man en Ting til, nemlig det at man vækker Had og Forbittrelse i en saadan Grad, at har det været umuligt før at naar frem til Forsoning og Samarbejde, bliver det nu langt mere umuligt. Det bliver ikke alene umuligt her i Salen, at Høire og Venstre kunne have Noget med hinanden at gjøre, men det bliver umuligt Landet over, det vil dele os ikke saaledes som før, men endnu langt skarpere end nogensinde før. Naar den høitærede Minister sluttede sit Foredrag igaar med at sige, at naar man havde en rolig Samvittighed, kunde man ganske rolig afvente Udfaldet, tror jeg ogsaa, at vi ganske rolig kunne afvente det. Det kan jo være meget ubehageligt for disse Folk at blive revne ud af deres Forretninger, revne ud af deres Livsstillinger og prøve, hvad der bliver gjort for at stade dem i det almindelige Dødsdomme, men det er ikke Hovedsagen. Hvad jeg vilde sige i denne Anledning — og jeg vil gjerne have, at det skal lyde ud over Landet — er dette: Det bliver nu nødvendigt mere end nogensinde før, at Venstre slutter sig enigt og kraftigt sammen, og at vi forstaa paa alle mulige Maader at bekæmpe vore politiske Modstandere. Det gjælder ikke alene den Sag, saaledes som den er fremkommen her, men jeg tror den Sag har en betydelig større Rækkevidde og det er den, at Spioneriet og Angiveriet, som er fremkommet her, vil blive ført ud paa alle andre Omraader ogsaa. Jeg vil i den Henseende gjerne nævne et lille Exempel til. Vi have sædvanlig en Bevilling opført paa Finantsloven til Skytteforeningerne. Naar det nu imidlertid er Tilfældet, saaledes som det i hvert Fald er det i det Amt, hvor jeg er Medlem af en Skytteforening, at Forretningsudvalget optager den samme Rolle, som man har optaget i Syberup, nemlig at blande sig ind i Ting, hvoraf man tror at kunne gjøre Politik, blande sig ind i Ting, som aldeles ere Kredsens private Sag og aldeles ikke vedkomme Forretningsudvalget, — naar dette er Tilfældet, og det skal føres igjennem ogsaa paa andre Omraader, vil jeg meget bede det kommende Finantsudvalg at tage under Overveielse, om der ikke da er Anledning til at stryge disse Bevillinger til Skytteforeningerne, saafremt det da virkelig er Menningen, at Forretnings-